

Hồi 112

Khách Điểm Kinh Biển

Trần Gia Lân trông thấy cảnh này đã nổi giận đùng đùng, hắn rất ghét hạng côn đồ tà ác này nhất, hắn không hiểu với bản tính của Tử Y Tiên Tử tại sao lại chịu phí lời đối đáp với hắn làm gì?

Ngô Hoàng Văn đứng trong phòng nhìn qua cánh cửa khép hờ, đương nhiên cũng đã trông thấy cảnh bên ngoài rất rõ. Y cũng giận đến nỗi muốn xông ra dạy cho tiểu tử này một bài học đích đáng, nhưng sức nghĩ lại công lực của Tử Y Tiên Tử cao hơn mình, ngoại trừ cô ta có hành động xấu xa, bằng không ắt phải có nguyên nhân, nên y cố dè nén cơn lửa giận trong lòng để xem Tử Y Tiên Tử sẽ ứng phó thế nào đã.

Tử Y Tiên Tử bỗng đổi giọng, lạnh lùng nói:

- Họ Đinh kia, biết điều thì mau mau rút khỏi đây, đêm nay cô nương không muốn giết người, hãy nhớ cho kỹ, về sau chớ để ta gặp lại, bằng không người phải bỏ xác dưới tay ta cho mà coi!

Đinh Khắc Thiệu cười hắc hắc một tiếng nói:

- Cô nương, không ngờ người lại ngông cuồng đến thế, nhưng tại hạ chưa bao giờ bị ai hăm dọa được hết.

Tử Y Tiên Tử nói:

- Đinh Khắc Thiệu, người tưởng bản cô nương không biết lai lịch của người ư? Nói cho người hay, người cậy vào mẹ người nuông chiều người, đã lộng hành tác ác ở vùng phụ cận Nam Xương. Vị tình cha người, nên ta mới không giết người đấy, bằng không người chẳng có mấy may cơ hội đứng trước mặt ta nói nhảm thế đâu, hãy thừa lúc ta chưa thay đổi ý kiến mau rút khỏi đây đi.

Đinh Khắc Thiệu ngạo nghễ nói:

- Cô nương cũng biết gia thế tại hạ sao?

Tử Y Tiên Tử la lớn tiếng nói:

- Ta bảo người rút khỏi đây có nghe không?

Đinh Khắc Thiệu cứ đưa mắt chăm chăm nhìn Tử Y Tiên Tử như mèo gập mỡ.

Lạ lùng thật, nếu là Võ Lâm Tiên Cơ mà gã si mê như thế thì chẳng nói làm gì, đằng này là Tử Y Tiên Tử, chẳng những cô ta không đẹp hơn nữa phải nói rằng rất xấu xí, mặc dù thân hình cô ta yêu kiều xinh đẹp, nhưng không ai dám thọ giáo dung nhan của cô ta hết.

Đinh Khắc Thiệu tự xưng là phong lưu, hơn nữa cũng không phải cả đời chưa trông thấy nữ nhân bao giờ, vậy thì gã mê về điểm nào của Tử Y Tiên Tử?

Ngay lúc này, tỳ nữ Nguyệt Quế thoăn thoắt bước tới, lên tiếng nói:

- Tiểu thư, gã là ai thế?

Tử Y Tiên Tử nói:

- Con trai bảo bối của nhà đại từ thiện họ Đinh trong thành Nam Xương đấy!

Nguyệt Quế nói:

- Nhà đại từ thiện họ Đinh không phải là nhân vật võ lâm...

Tử Y Tiên Tử lắc đầu nói:

- Thế là người lầm rồi, đây gọi là cao nhân bất lộ tướng đấy, thế nhưng những năm gần đây, quả thực lão đã làm nên biết bao nhiêu việc thiện!

Đinh Khắc Thiệu thoáng liếc mắt nhìn Nguyệt Quế một cái, sau đó lại đảo mắt nhìn vào Tử Y Tiên Tử, quả thực khiến người thắc mắc khó hiểu vô cùng. Luận về sắc đẹp, Nguyệt Quế cũng khá xinh đẹp, tại sao chẳng đáng để gã chú ý ngắm nhìn ư?

Trần Gia Lân và Ngô Hoằng Văn cũng mù tịt không hiểu tại sao cả.

Tử Y Tiên Tử dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, nói giọng lạnh lùng:

- Nguyệt Quế, chúng ta về phòng nào!

Đinh Khắc Thiệu dang tay cản lại nói:

- Cô nương, tương kiến tức là hữu duyên, sao không ban bố chút ơn huệ ư?

Nguyệt Quế căm phẫn nói:

- Người hết muốn sống rồi sao?

Đinh Khắc Thiệu chẳng thèm dòm ngó ư, đã buông tiếng cười há há nói:

- Cô nương, chúng ta trò chuyện với nhau được chẳng? Bằng không... đêm nay tại hạ ắt không chợp mắt được.

Tử Y Tiên Tử từ từ xòe năm ngón tay phải ra.

Chuyện lạ đã xảy ra, gương mặt Đinh Khắc Thiệu bỗng hiện thần sắc hoảng sợ cực độ, gã há mồm định lên tiếng nhưng không thốt ra được lời nào hết, hai đầu gối hơi cong lại, thân người gã từ từ đến gần lòng bàn tay xòe ra năm ngón của Tử Y Tiên Tử.

Đây là công lực gì vậy?

Trần Gia Lân chưa từng trông thấy bao giờ, cũng chưa từng nghe nói. Bây giờ hẳn mới thực sự lãnh hội lai lịch của Tử Y Tiên Tử không phải đơn giản.

Gương mặt Đinh Khắc Thiệu co rút lia lịa, mồ hôi trên trán cứ toát ra lấm tấm, gương mặt đầy vẻ kinh hoàng.

Thân thể của Đinh Khắc Thiệu dần dần đến gần chỗ lòng bàn tay xòe ra năm ngón còn khoảng nửa thước.

Thình lình ngay lúc này...

Có một lão nhân áo đen xuất hiện giữa sân viện, hét hải nói:

- Cô nương xin hạ thủ lưu tình!

Tử Y Tiên Tử thu bàn tay lại, tức thì Đinh Khắc Thiệu loạng choạng té lùì ra sau vài thước liền.

Lão nhân áo đen bước tới đỡ gã lại nói:

- Công tử, ngài sơ ý quá thể, suýt nữa đã lọt vào quỷ môn quan rồi!

Đinh Khắc Thiệu cúi đầu thổ hồng hộc chẳng nói nên lời nào hết.

Lão nhân áo đen quay sang hướng Tử Y Tiên Tử chấp tay nói:

- Có lẽ cô nương chính là...

Tử Y Tiên Tử khoát tay ngắt lời nói của đối phương nói:

- Người dám thốt ra một chữ thì chó hòng rời khỏi đây!

Lão nhân áo đen run bắn người lên, níu chặt tay áo Đinh Khắc Thiệu khốn đốn bỏ chạy.

Tử Y Tiên Tử quay đầu nhìn vào cửa phòng Ngô Hoàng Văn giầy lát, sau đó khoát tay một cái, cả hai chủ tớ song song đi qua bên kia sân viện bước vào một gian phòng ở dãy đầu sương phòng.

oOo

Trần Gia Lân nằm trên giường suy nghĩ, chẳng biết lai lịch của Tử Y Tiên Tử là thế nào?

Võ công của cô ta kỳ dị và đáng sợ, chẳng trách gì Ngô Hoằng Văn không dám đắc tội với cô ta, có lẽ Ngô Hoằng Văn ắt biết lai lịch của cô ta, nếu có cơ hội phải hỏi y mới được.

Hắn đang còn suy nghĩ, bỗng cảm thấy trên nóc nhà hình như có tiếng tà áo phất phơ trong gió. Hắn động lòng trở mình bước xuống giường, mở tung cửa phòng nhảy lên nóc nhà phóng mắt nhìn tới trước, chỉ thấy một bóng người đã vượt xa cả bảy, tám mái nhà.

Con người ai cũng có tính hiếu kỳ cả, nhất là người võ lâm.

Thế rồi Trần Gia Lân phi thân đuổi theo ngay.

Chỉ trong nháy mắt ra tới trấn ngoại. Trần Gia Lân vừa đặt chân xuống đất, lập tức gia tốc thân pháp lao tới nhanh như chớp.

Bóng người chạy đằng trước bỗng dừng bước quay đầu trở lại, vì Trần Gia Lân chạy hết tốc độ, suýt nữa đã va đụng vào người đối phương. Trở mắt nhìn kỹ mới hay chính là minh đệ Ngô Hoằng Văn, hắn suýt nữa buột miệng kêu lên một tiếng.

Ngô Hoằng Văn nhìn rõ đối phương, mới lên tiếng nói:

- Té ra là tiền bối...

Trần Gia Lân nói:

- Người tưởng rằng là Lương Tiểu Ngọc?

Ngô Hoằng Văn hốt hải nói:

- Sao tiền bối lại biết trong bụng văn bối...

Trần Gia Lân thản nhiên nói:

- Người âm thầm rời khỏi lữ điểm chỉ vì trốn tránh cô ta, có phải vậy không?

Ngô Hoằng Văn ngập ngừng nói:

- Thừa tiền bối, cực chẳng đã văn bối phải hành động như thế, cô ta cứ theo quấy nhiễu văn bối như một âm hồn, có nhiều sự việc phải đình trệ lại hết, cho nên văn bối mới nghĩ ra kế sách này.

Trần Gia Lân nói:

- Kế sách này tạm thời yên ổn thôi, người thử suy nghĩ kỹ lại xem, nếu như cô ta quyết tâm quấy nhiễu người, người không thể trốn đi đâu cả? Lẩn trốn có giải quyết được gì đâu? Nếu một khi cô ta nổi giận thì hậu quả thế nào nữa?

Ngô Hoằng Văn thở dài một tiếng nói:

- Thừa tiền bối, văn bối đã cùng kế, bây giờ cũng chẳng biết làm sao đây?

Trần Gia Luân suy nghĩ giây lát, rồi nói:

- Người có việc gì cứ thành thật nói lại cho cô ta nghe, mặc dù cô ta bướng bỉnh, nhưng cũng rất thông hiểu tình lý.

Ngô Hoằng Văn do dự nói:

- Thế nhưng, chỉ sợ... cô ta không để cho văn bối tự do hành động...

Trần Gia Luân trầm tư giây lát, sau đó mới nói:

- Cô ta rất chung tình với người, người có biết điều này không?

Ngô Hoằng Văn ngượng ngùng nói:

- Vâng, văn bối không phủ nhận điểm này!

Trần Gia Luân nói:

- Còn người? Người có nhận xét thế nào về cô ta?

Ngô Hoằng Văn trầm ngâm nói:

- Văn bối chưa suy nghĩ về điểm này, lòng cô ta thì tốt lắm, có điều...

Trần Gia Luân mỉm cười nói:

- Có điều cô ta chẳng đẹp chứ gì?

Ngô Hoằng Văn lắc đầu nói:

- Xấu đẹp thì không thành vấn đề, văn bối không đến nỗi hiểu nông cạn như vậy, có điều... văn bối không chịu nổi tính tình của cô ta thế thôi.

Trần Gia Luân nói:

- Thế nhưng cô ta bảo rằng cô ta sẽ sửa đổi kia mà?

Nói xong, hần bỗng cảm thấy mình lỡ lời, vì hần như là đang muốn tác hợp sự kiện này, rõ ràng đang biện luận cho cô ta, thế rồi hần đổi giọng nói:

- Đương nhiên ở chốn thiên hạ mọi việc đều có thể miễn cưỡng, duy chỉ có mỗi một sự việc về mặt tình cảm thì không thể miễn cưỡng được. Bây giờ không tranh luận những vấn đề này làm gì nữa, người cứ trở về khách điểm thành thật nói điều khó khăn của người với cô ta, sau đó người mới rời khỏi cũng chưa muộn!

Ngô Hoằng Văn do dự hỏi:

- Nếu như vẫn không thoát được thì sao?

Trần Gia Lân nói:

- Ta sẽ tìm biện pháp giúp người!

Thực ra hẳn chẳng có biện pháp gì cả, miệng hẳn tuy nói thế, trong lòng thì chẳng tự tin chút nào.

Ngô Hoằng Văn trầm tư giây lát, bỗng nhiên hạ quyết tâm nói:

- Được, vẫn bồi y lời chỉ giáo của tiền bối trở về khách điểm.

Y nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Đúng rồi, vẫn bồi xin hỏi một việc, Võ Lâm Tiên Cơ thế nào rồi?

Trần Gia Lân nói:

- Người hãy yên tâm, nàng đã bình an vô sự!

Ngô Hoằng Văn cau mày nói:

- Sao tiền bối lại biết rõ tình hình của vẫn bồi như thế?

Trần Gia Lân nói:

- Nói trắng ra thì chẳng có gì lạ hết, ta ở ngay căn phòng kế bên người.

Ngô Hoằng Văn kêu ồ một tiếng nói:

- Thì ra là thế!

Trần Gia Lân hạ thấp giọng nói:

- Bây giờ đến ta hỏi người một vấn đề, lai lịch của Lương Tiểu Ngọc là sao vậy?

Ngô Hoằng Văn kinh ngạc nói:

- Tiền bối không biết lai lịch của cô ta sao?

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Nếu biết thì hỏi người làm gì nữa.

Ngô Hoàng Văn ngăn người trong giây lát, sau đó nói:

- Văn bối không thể phụng cáo!

Trần Gia Lân ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

- Người võ lâm ai cũng có cấm kỵ cả, xin tiền bối lượng thứ hiểu cho.

Nghe nói thế Trần Gia Lân càng lấy làm thắc mắc hơn, hẳn biết rằng với thân phận bây giờ hỏi y, y quyết không chịu tiết lộ, hai bên là huynh đệ kết nghĩa cũng không cần thiết phải giấu giếm y mãi, hẳn suy nghĩ đến đây bèn đổi giọng nói:

- Người thử nghe giọng nói ta là ai nào?

Ngô Hoàng Văn như vừa chạm phải dòng điện bất giác run bắn người lên, lùi ra sau hai bước liền, há mồm ấp úng nói:

- Chẳng lẽ người... người là nhị ca sao?

Trần Gia Lân gỡ mặt nạ ra nói:

- Tam đệ, người đúng rồi!

Ngô Hoàng Văn hớn hờ kêu lên một tiếng, bước tới nắm chặt cánh tay Trần Gia Lân, xúc động nói:

- Nhị ca, đây không phải là chiêm bao chứ? A! Tại sao người lại biến thành Lãnh Diện Quái Khách vậy?

Trần Gia Lân khẽ vỗ vào vai y, nói:

- Tam đệ! Chớ xúc động hãy nghe ta nói nào, nhưng tạm thời người phải kín miệng...

Thế rồi hẳn mang mọi việc sau khi trúng Tán Nguyên chỉ thọ thương bất trị và ngẫu nhiên lấy được Mục Kiếm thuật lại cho Ngô Hoàng Văn nghe một phen.

Nghe kể xong, Ngô Hoàng Văn vẫn xúc động nói:

- Chẳng lẽ đây là ý trời, không ai đổi được cả, nhị ca, ta nhớ người đến muốn phát điên lên.

Nói xong buông tiếng cười hả hê.

Trần Gia Lân nói:

- Tình hình đại ca và đại tẩu thế nào?

Ngô Hoằng Văn nói:

- Đệ mới thăm viếng hai người, họ đều khỏe cả, nhưng bây giờ chưa tiện lộ mặt. Hai ngốc ca ca không quen cuộc sống thế vậy, cứ đòi xuất giang hồ mãi, may mà tẩu tẩu cố giữ y, đại ca rất nghe lời tẩu tẩu nói.

Trần Gia Lân cười thật tươi, tức thì hình ảnh vừa ngơ ngáo vừa chất phác của Lâm Nhị Lăng hiện ra trước mắt, hắn vừa đeo mặt nạ vừa nói:

- Bây giờ ngươi định làm việc gì đây?

Ngô Hoằng Văn nói:

- Điều thứ nhất là truy thám tung tích của nhị ca, bây giờ thì không cần thiết nữa. Điều thứ hai là phụ trách liên lạc chư chính nghĩa chí sĩ bậc tiền bối, chuẩn bị càn quét sào huyệt Thiên Hương môn.

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Tam đệ, xin chuyển cáo chư vị tiền bối tạm thời chớ hành động vội kéo làm hy sinh thêm một số người vô tội, vì đã có người ra mặt đối phó với Mẫu Đơn lệnh chủ, chỉ cần diệt được đầu sỏ, thì Thiên Hương môn tự nhiên giải tán ngay.

Ngô Hoằng Văn liền tròn to hai mắt nói:

- Bà ta là lệnh đường...

Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng nói:

- Không, bà ta nghe lầm được người chuyển thuật lời nói Trường Thiệt Thái Công mà mạo nhận như thế, nhưng bà ta là mẹ cả của ta thì không sai chút nào. Ô! Suýt nữa ta hồng dưới ta của bà ta rồi.

Ngô Hoằng Văn nói:

- Đây lại là một việc bất ngờ, thế còn lệnh đường đâu?

Trần Gia Lân thương tâm nói:

- Gia mẫu họ Phùng tên là Kỳ Anh, lúc ta tròn một tuổi bỏ đi đến nay, biến người mệnh mông như thế, biết đi đâu mà tìm đây?

Dứt lời, thở dài một tiếng rất thê lương.

Ngô Hoằng Văn nói:

- Đương nhiên lệnh đường cũng là người võ lâm, lão nhân gia bà ta có ngoại hiệu không?

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Không có!

Ngô Hoảng Văn trầm ngâm nói:

- Vậy thì khó khăn rồi, bây giờ thế này, đệ sẽ báo tin tức này cho chư tiền bối Thiên Ngoại Tam Ông hay, và tìm cách truy tầm Trường Thiệt Thái Công, có lẽ lão sẽ cung cấp chút ít manh mối cũng nên.

Trần Gia Lân khẽ gật đầu biểu thị đồng ý, trông tình hình chỉ còn biện pháp duy nhất này thôi.

Ngô Hoảng Văn nói:

- Chúng ta hãy trở về khách điểm, trời sắp sáng rồi đây!

Trần Gia Lân nói:

- Khoan đã người chưa nói lai lịch Lương Tiểu Ngọc cho ta hay...

Ngô Hoảng Văn thở mạnh một cái nói:

- Nhị ca, đệ không thể phụng cáo điều này, mẫu thân cô ta có một cấm kỵ, cấm người giang hồ đề cập đến danh hiệu của bà ta, nếu phạm phải ắt phải thọ nạn sát thân.

Trần Gia Lân ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Ngô Hoảng Văn lắc đầu nói:

- Đệ cũng không biết, cứ xem như là quái tính của người võ lâm đi!

Trần Gia Lân chưa chịu buông tay nói:

- Nói thế, người không thể nói cho ta hay rồi!

Ngô Hoảng Văn lấy làm khó xử nói:

- Nhị ca, hà tất biết làm gì? Huống chi người ta đã tạ tuyệt giang hồ...

Trần Gia Lân không biết làm gì hơn đành nói:

- Được, bỏ qua cho rồi.Ồ! Ta còn một việc cần nói cho người hay...

Ngô Hoảng Văn nói:

- Việc gì thế?

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Ta theo dõi Mẫu Đơn lệnh chủ nhằm mục đích muốn giải cứu Võ Lâm Tiên Cơ, vào tới một ni am vô tình nghe thấy Hoa Thái Tuế Chúc Long từng hiến kế với Mẫu Đơn lệnh chủ, tìm cách bắt ép mẫu thân của Tử Y Tiên Tử Lương Tiểu Ngọc xuống núi, để đối phó chúng ta hầu vãn cứu vận mệnh sắp phải sụp đổ của Thiên Hương môn, người hãy đề xuất cảnh cáo cho Lương Tiểu Ngọc hay...

Ngô Hoằng Văn thất kinh nói:

- Vậy thì nguy thay! Nếu như âm mưu đối phương thành công, chốn giang hồ này ắt khơi dậy một trận mưa máu gió tanh cho mà coi, đi, chúng ta lập tức trở về khách điểm, đề phải nói cho cô ta hay ngay.

Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Vậy thì chúng ta đi ngay!

Khi hai người về tới khách điểm thì gà gáy lần thứ tư rồi, chẳng mấy chốc thì trời lại sáng.

Ngô Hoằng Văn không kịp quay trở về phòng, hấp tấp nói với Trần Gia Lân rằng:

- Nhị ca về phòng đợi ta, ta phải đến gặp cô ta ngay!

Nói xong, chạy tới cửa phòng Tử Y Tiên Tử giơ tay khẽ gõ vào cửa phòng vài cái.

Lạ lùng thật, không thấy trong phòng có phản ứng gì hết, y giơ tay đẩy nhẹ một cái, thì ra cửa phòng chỉ khép hờ mà thôi.

Ngô Hoằng Văn nhủ thầm: "Chẳng lẽ hai chủ tớ cô ta đã rời khỏi đây rồi chăng?"

Y vừa suy nghĩ vừa đặt chân vào trong phòng phóng mắt nhìn vào trong, bất giác thất kinh kêu lên một tiếng:

- A!

- o O o -